

با نام طوس و شاهنامه ندارد، در حالی که شاهنامه خود چنان گنجینه‌ای است که می‌توان با بهره‌گیری از آن،

بهترین سوغاتی‌ها را برای ارائه به گردشگران طراحی کرد. طراحی تابلو فرش‌هایی از فردوسی و شخصیت‌های شاهنامه، دوخت پوشاک سنتی با اشعاری از شاهنامه، طراحی عروسک‌هایی با استفاده از شخصیت‌های شاهنامه و... از جمله کارهایی است که می‌توان با کمک بانوان هنرمند در طوس رقم زد. حال که شهرداری قدم در راهی خیر گذاشته است و قصد برگزاری کلاس آموزشی برای بانوان طوسی را دارد، چه خوب است که این کلاس‌ها را بومی‌سازی کند و برای این خطه «خاص» کلاس‌هایی در نظر بگیرد و استادانی را فراخواند که بتوانند اجناسی متناسب با نیاز گردشگر و ظرفیت طوس طراحی کنند؛ مانند عروسک‌های رستم و سهراب، مانتوهای سنتی با اشعاری از شاهنامه و... تا سهم گردشگرانی که به طوس می‌آیند، تنها چند تکه جنس ساخت چین نباشد.

نشستی با همیاری سازمان‌های مردم‌نهاد
این نشست که به همت گروه‌های مردم‌نهاد چون فرشته استیری به نمایندگی از مرکز سلامت روان فرشته نجات، نصیری به نمایندگی از باشگاه کوهنوردی طبیعت‌گردی خراسان، غلامی مددکار محله الهیه و با حمایت مرکز فرهنگی الهیه برگزار شد، شامل دو بخش بود. در بخش اول هنرمندان محلات مختلف محدوده منفصل طوس به دعوت چهار رابط به نام‌های خانم‌ها دبیری، شریفی تبار، مبارکی و ارفع در داخل موزه گرد هم جمع شدند. در بخش دوم که در بیرون از موزه برگزار شد، کودکان و نوجوانان با همراهی نصیری و گروه‌های هنری به اجرای مسابقه و رقابت با یکدیگر پرداختند که اوقات خوشی را برای آنان رقم زد.

خوشامد به حضاران گفت: «بسیاری از بانوان از ابتدای نشست از نبود محلی برای عرضه محصولات هنری خود گلایه داشتند، با توجه به اینکه من هم سه دختر هنرمند دارم که در زمینه قلم‌زنی، معرق‌کاری، عروسک‌بافی و تابلونویسی فعال‌اند، به نظرم رسید که فضای حیاط را که ۱۰ غرفه دارد، آماده کنم. هر غرفه را به دو نفر از بانوان هنرمند محله و همچنین دخترانم واگذار می‌کنم تا بتوانند هنرهای خود را عرضه کنند. در این موزه، گردشگران زیادی از داخل و خارج می‌آیند و کارهای هنری بانوان می‌تواند به خوبی دیده شود.»

لیسانسه‌های هنرمند، خودشان را برای تدریس، معرفی کنند
استیری همچنین از بانوان هنرمندی که مدرک لیسانس و فنی و حرفه‌ای دارند، خواست که در صورت تمایل به تدریس، خودشان را به خانم اکبرپور معرفی کنند تا شهرداری بتواند از حضور آنان برای آموزش استفاده کند.

فروش محصولات هنری و اقلام اولیه در یک بازار
نبود هیچ‌گونه بازار و روزبازاری در محدوده منفصل طوس برای فروش کالاهای اولیه مورد نیاز خانوارها بحثی بود که طاهره ارفع آن را پیش کشید و ادامه داد: «مادر این محدوده نه تنها بازاری برای فروش محصولات هنری مان نداریم که به‌طور کل هیچ بازاری برای تهیه اقلام اولیه مورد نیاز خود نیز نداریم. گاه برای تهیه پوشاک، کیف و حتی میوه و تره‌بار باید کیلومترها تا شهر برویم. اگر بازاری آماده شود که هم این اقلام مورد نیاز خانوارها را عرضه کند و هم بانوان بتوانند محصولات هنری خود را به فروش برسانند، این دودر کنار هم کمک خوبی به اهالی طوس خواهد کرد.»

یک پیشنهاد: طراحی سوغاتی متناسب با طوس
در حال حاضر بیشتر اقلامی که با نام صنایع دستی در طوس ارائه می‌شود، ارتباط زیادی

هنر بازاربایی؛ مقدمه هنرهای دیگر
بسیاری از حضاران جمع به‌گواه خود، از هنر بازاربایی برای عرضه محصولاتشان، بی‌بهره بودند؛ به همین خاطر بخشی از جلسه به صحبت‌های کارشناس تبلیغات تجاری و بازاربایی اختصاص یافت. رحمانی گفت: «هنر تبلیغات و بازاربایی، بخش مهمی از هنر است و هر هنرمندی باید بتواند هنر خود را به بهترین نحو عرضه کند. اینکه هنر را به زیبایی خلق کنیم اما گوشه خانه خاک بخورد، هیچ ارزشی ندارد.» وی ادامه داد: «خواهر من نقاش و هنرمند است و من از طریق او درگیر دنیای هنر شدم. متأسفانه هنر در ایران و به‌ویژه مشهد بسیار مغفول مانده است و برای شناساندن آن باید خود هنرمندان تلاش کنند.» وی سپس با دادن توضیحاتی کوتاه درباره بازار هدف و استفاده از فضای مجازی برای تبلیغات، توضیحات بیشتر را به کارگاهی آموزشی که در آینده برگزار خواهد شد، موکول کرد.

۱۰ غرفه از موزه آیین‌های پهلوانی شه لافتی، تقدیم به هنرمندان طوس
فرشته استیری، مدیر مرکز سلامت روان فرشته نجات، که خود یکی از بانوان برگزارکننده این جلسه بود و اجرای برنامه را نیز به عهده داشت، پس از پایان صحبت‌های هنرمندان پشت میکروفن رفت و برگزاری نشست هنرمندان در موزه هنرمندان آیین‌های پهلوانی شه لافتی را به فال نیک گرفت و از پیشنهاد پهلوان رستم به عنوان اولین و مهم‌ترین دستاورد این جلسه خبر داد. وی گفت: «با توجه به اینکه نبود مکانی برای عرضه کارهای هنری بانوان، مهم‌ترین مشکلی بود که هنرمندان در این جلسه مطرح کردند، پهلوان رستم سخاوتمندانه پیشنهاد داد که ۱۰ غرفه در حیاط موزه را که در حال حاضر به یاد قدیم به سلمانی، مشتمال‌مال خانه و... اختصاص دارد، برای هنرمندان محله آماده کند و به‌صورت رایگان در اختیار آنان بگذارد.» او سپس از پهلوان رستم خواست خود درباره پیشنهادش توضیح دهد و علی‌اکبر قاسمی نیز ضمن

بچه پایین شهرم، وقتی می‌خواستم کارم را شروع کنم، پولی نداشتم، حمایتی هم از طرف ارگان خاصی نمی‌شدم، با این حال از صمیم قلب دوست داشتم در حوزه هنرمند کار مفیدی انجام دهم، بنابراین از خانه کوچک خودمان شروع کردم و به چهار نفر از بچه‌های محله خودمان که دوست داشتند نقاشی یاد بگیرند، آموزش دادم. بعد از آن با مسئول مسجد صحبت کردم و با هزینه بسیار اندک حدود ۲ هزار تومان، در مسجد برای بچه‌ها کلاس آموزشی گذاشتم.» او که امروز توانسته است بسیاری از کارهای هنری خود را به فروش برساند و نمایشگاه‌های متعدد برگزار کند، رمز موفقیتش را برای سایر هنرمندان چنین شرح داد: «اولین نمایشگاهی که می‌خواستم برگزار کنم، با عنوان «تا ظهور»، ویژه امام‌زمان (عج) بود. برای برگزاری این نمایشگاه به ۱۸ اداره و ارگان از قبیل اداره فرهنگ و ارشاد اسلامی، حوزه هنری و... مراجعه کردم اما جوابی نگرفتم. همه می‌گفتند برو به کار دیگری بپرداز، این کار جواب نمی‌دهد، اما من هدفم این بود که برای امام‌زمان خودم کاری کنم و زکات هنرم را با این کار مذهبی بپردازم، بنابراین با گروه کوچکمان کارهای کوچک انجام دادیم. کارهای کوچکمان را فروختیم و با این کار توانستیم درآمدی برای انجام کار بزرگ جمع کنیم و در نهایت نمایشگاه را به بهترین وجه برگزار کردیم.» رحمانی در یک جمله، هدفش را از بیان این خاطرات این‌طور عنوان کرد: «درآمدزایی در حوزه هنر غیرممکن نیست، اما نیاز به پشتکار دارد. قرار نیست همین اول نمایشگاه بزرگی برگزار کنیم. باید از کارهای کوچک شروع کرد. میزهای شهرداری و کارهایی که در این زمینه انجام می‌دهد، می‌تواند کمک‌کننده باشد اما باید چشم امیدمان قبل از مسئولان به هنر خودمان باشد. باید ببینیم آیا پیشرفت کرده ایم یا خیر؟ من رشته‌ام نقاشی است اما الان عصر دیجیتال است، بنابراین رفتن کلاس یاد گرفتن که با کامپیوتر نیز نقاشی کنم، شما هم باید بتوانید خودتان را ارتقا دهید، نه اینکه فقط هنری را یاد بگیرید و بنشینید و بگویید از ما حمایت کنید.»

در حال حاضر بیشتر اقلامی که با نام صنایع دستی در طوس ارائه می‌شود، ارتباط زیادی با نام طوس و شاهنامه ندارد، در حالی که شاهنامه خود چنان گنجینه‌ای است که می‌توان با بهره‌گیری از آن، بهترین سوغاتی‌ها را برای ارائه به گردشگران طراحی کرد